

МИШЕЛ МАРЛИ
РОМИ
и пътят към Париж

Мишел Марли

РОМИ

И ПЪТЯТ КЪМ ПАРИЖ

Превод: Величка Стефанова

 MAC
МУЗИ

*Трима души промениха живота ми:
Ален Делон, Лукино Висконти и Коко Шанел.*

РОМИ ШНАЙДЕР

Michelle Marly

ROMY UND DER WEG NACH PARIS

© Aufbau Verlag GmbH & Co.KG, 2021

Мишел Марли

РОМИ И ПЪТЯТ КЪМ ПАРИЖ

Превела от немски: *Величка Стефанова*

Оформление на корицата: *Златина Зарева*

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

I.
АЛЕН ДЕЛОН

ПЪРВА ГЛАВА

ПАРИЖ

10 април 1958 година

Самолетът на „Ер Франс“ от Мюнхен проби пелената от облаци над Ил дьо Франс и през малкия кръгъл прозорец се разкри гледката на ливади и нивя. От тази височина селата с нагъсто разположените стопански постройки приличаха на къщички от детски играчки. Остър завои, след който се показва метрополията – импозантни светли сгради с шиферни покриви, тук-там обградени от зеленина, градският пейзаж – прорязан от тъмната лъскава лента на реката. Дори от това разстояние и въпреки мрачното време се долавяше особената атмосфера, възпявана от десетилетия в американската песен „Април в Париж“¹. Очарователната пролет само чакаше своите гости и, както почти всички пътници в самолета, Роземари Албах² заkopня за кафе под цъфналите дръвчета, за сладкия аромат на този месец и за лек бриз, облъхващ я като прегръдка.

С песен на уста тя се откъсна от гледката и се заразглежда в огледалцето на малката пудриера, която държеше. Беше тръгнала по работа, красотата на френската

---

¹ „April in Paris“ – песен от мюзикъл на композитора Върнън Дюк от 1932 г., интерпретирана през годините от известни изпълнители като Били Холидей, Ела Фицджералд и Луис Армстронг, Сара Вон и др. – Бел. прев.

² Рожденото име на Роми Шнайдер (1938-1982) е Роземари Магдалена Албах-Рети. – Бел. прев.

столица и обещанията на сезона щяха да са само добавка. Нищо повече от кулиси за една млада жена на деветнайсет години, всъщност още девойче, което навсякъде беше център на внимание. За целта се изискваше да изглежда перфектно. И наистина, благодарение на голяма порция фиксиращ спрей гъстата ѝ кестенява коса изглеждаше точно както след излизането ѝ от фризьора преди полета, тушът за мигли не се беше размазал, а червилото бе повторила веднага след сервирането на закуски и напитки във въздуха. Тя напудри бързо носа си с пухчето и прибра козметичните принадлежности в дамската си чанта. Тананикайки си тихо, отново погледна през кръглото прозорче, отвъд което въздушните картини на големия град се смениха с идиличните околности на летище „Орли“. Незастроените площи ставаха все по-обширни и накрая се появи бетонната писта – толкова близо, че да я докоснеш. Ако не беше свикнала да пътува със самолет, найкъсно сега щеше да изпита ужасен страх от аварийно приземяване, помисли си Роми.

Самолетът се приземи със силен тласък. Горната част на тялото ѝ бе изхвърлена напред въпреки стегнатия предпазен колан, после пак назад, към меката тапицерия на седалката. Роми усети как в стомаха ѝ се разпенват мехурчетата на въглеродния двуокис и си пожела да се беше въздържала от втората чаша шампанско, което се предлагаше в първа класа. Все пак алкохолът, въпреки всичко, ѝ носеше известно отпускане, от каквото спешно се нуждаеше. Веднага след пристигането си на „Орли“ трябваше да се запознае с новия си филмов партньор – ефектно и пред очите на обществеността. Щяха да присъстват най-важните представители на френската преса, а тя трябваше да се ус-

михва и да се преструва, че кацането във Франция ѝ се е отразило значително по-добре, отколкото беше в действителност. По правило шампанското преди подобни поводи ѝ помагаше, една чаша тук и там в гримьорната на някоя киностудия или зад кулисите на снимачната площадка, но прекаляването, за жалост, имаше обратен ефект. Само да се беше въздържала!

Сега вече не ѝ беше до песен, мелодията замръзна на устните ѝ.

– Пилотът можеше да кацне малко по-внимателно – обади се до нея майка ѝ.

– *Bienvenue à Paris* – прозвуча по микрофона гласът на стюардесата. – Добре дошли в Париж. За съжаление днес е много студено, от кулата ни съобщиха, че няма и шест градуса. Моля, не забравяйте палтата си.

Значи – никакви нежни пролетни чувства, мина през главата на Роми. Колко хубаво, че пътуването ѝ до Париж беше само за кратко и утре щеше да отлети на почивка в Ибиса. Там било слънчево, а температурите – много по-приятни, евентуално щеше да прочете новия сценарий и да се подготви за ролята си, но иначе щеше да изключи от работата и всичко, свързано с нея. Тази мисъл я стопли повече дори от сребристосивото астраганено палто, което стюардесата бе взела от гардероба и сега ѝ го подаваше.

– Усмиввай се, дете мое – напомни ѝ майка ѝ, която вече беше станала и намяташе върху костюма си пелерината от норка. – Не спирай да се усмихваш.

Почти автоматично недоволната гримаса, която Роми бе направила току-що, се превърна в професионалната ѝ възторжена лъчезарност. При все това тя промърмори:

– Нямам желание за това шоу.

По-точно казано, тя мразеше тези нагласени заради пресата посрещания по летищата, при които трябваше да се прави, че пътуването не значи нищо за нея, или – още по-зле – когато трябваше да изглежда, сякаш е пристигнала върху облак с ангел, представляващ небесната версия на съвсем земна гримьорка.

– Разбира се, че се радваш. Заради това сме в Париж, иначе можехме да си останем у дома.

– Да, мами. – Тя не успя да потисне дълбоката си въздишка.

*

За жалост сцената, която се разкри пред Роми след напускането на самолета, не бе в състояние да повиши настроението ѝ. Времето никак не беше пролетно, ами толкова сиво и студено, както бе предрекла стюардесата. Вместо бързо-бързо да избяга от ниските температури и да се скрие в някоя от лимузините, паркирани на известно разстояние от самолета на сред пистата, от нея се очакваше да се движи, сякаш подобни ледени температури са ѝ напълно безразлични. Бавно. Лъчезарна. Шармантна. И същевременно недостижима. Като манекен на подиума. Или като императрица, запътила се към трона си. В действителност това Роми умееше особено добре.

В подножието на стълбичката я очакваха група фотографи, които вдигнаха апаратите си и зашракаха като луди, едва що бе излязла от вратата на кабината. От другата страна на стълбичката, на по-малко от метър разстояние от репортерите, стояха четирима мъже; двама от тях държаха цветя, вероятно предназначени да поздравят с добре дошли нея и майка ѝ. Роми вече се бе

запознала с продуцента Мишел Сафра¹ и с режисьора Пиер Гаспар-Юит², ала не беше виждала двамата млади мъже до тях. А пък те несъмнено бяха двамата ѝ партньори в планирания игрален филм, заради който пресата вдигаше цялата тази дандания. Единият непознат беше около двацет и пет годишен, с тъмна коса и дружелюбно изражение. В деловото си облекло изглеждаше самоуверен и атрактивен, и най-вече – не толкова като маскиран в сравнение с типчето до него.

– Боже мой, що за комичен образ! – изплъзна ѝ се от устата.

Типът, за когото се отнасяше коментарът ѝ, беше доста висок за французин и явно не много по-възрастен от самата нея. Лицето му беше красиво като оживелия лик на античен бюст на Ерос; на сивата дневна светлина очите му блестяха, тъмносини като теменужки, косата му беше черна и лъскава като китайски лак. Напрегнатата му стойка говореше за тренирано тяло, черният костюм му стоеше безупречно, както и отвореното палто върху него, бялата риза и тъмната вратовръзка. Въпреки това, за мъж на неговата възраст, облеклото му беше превзето, във всеки случай прекалено елегантно за повода. Той държеше букет рози, червени и с дълги дръжки. Всичко у този човек беше прекалено, твърде хубаво, за да е истинско. Изглеждаше като копие на някой друг, като перфектно инсценирано чучело на оригинал, който Роми вероятно би намерила за също толкова безинтересен, колкото и този тип, който я очакваше.

---

¹ Мишел Сафра (1899-1967) – френски кинопродуцент от руски произход. – Бел. прев.

² Пиер Гаспар-Юит (1917-2017) – френски сценарист и режисьор в киното и телевизията. – Бел. прев.

Очевидно изумлението ѝ от комитета по посрещането беше изписано на лицето ѝ, защото майка ѝ отново изсъска:

– Усмихни се! Не забравяй да се усмихваш, все едно какво се случва.

– Толкова е неловко – отвърна през стиснати зъби Роми.

От глава до пети кавалер от старата школа, Мишел Сафра поздравя най-напред майката. Той връчи букет на Магда:

– *Bonjour, Madame, bienvenue à Paris!*¹

След кратка пауза, в която всички замръзнаха в съответната поза, за да дадат възможност на представителите на пресата да снимат, той се обърна към Роми и остави майка ѝ на режисьора:

– Добре дошли в Париж, мадмоазел. Може ли да ви представя вашия филмов партньор? Това е Ален Делон.

– *Bonjour* – измънка младежът и с великолепен жест, който се получи прекалено театрален, връчи розите на Роми.

Фотоапаратите щракаха със скоростта на картечници.

Роми притисна цветята към себе си, благодарна, че носеше кожено палто, през което не усещаше бодлите.

– Мадмоазел... – провикна се един репортер и тя му подари поглед право в обектива.

– *Souriez s'il vous plait!*² – обади се друг.

И Роми отново се усмихна по поръчка. „Като куче, което послушно реагира на командите „Седни!“ и „На място!“ – помисли си тя.

---

¹ Добър ден, мадам, добре дошли в Париж! (фр.) – Бел. прев.

² Моля, усмихнете се! (фр.) – Бел. прев.

– *Mademoiselle Schneider, Monsieur Delon, merci de vous rapprocher...*¹ – извика поредният фотограф. Този път Роми не разбра нито дума. Училищният ѝ френски не беше достатъчен за по-сложни команди.

Ален Делон се наведе към нея. В първия момент Роми отбеляза, че беше повече от педя по-висок от нея. Ами да, тя беше метър и шейсет и два и носеше обувки с висок ток. Един дъх по-късно почувства тази внезапна близост с непознатия млад мъж като неприятна. Афгършейвът му я удари в носа. И с него бе прекалил.

Тъкмо се канеше да се отдръпне, когато другият мъж, който я чакаше, изрече на немски с френски акцент:

– Фотографите искат да застанете плътно един до друг. Моля, направете им тази услуга, мадмоазел. Аз съм Жан-Клод Бриали², приятел на Ален, и имам второстепенна роля в новия ви филм.

Защо този симпатичен актьор не беше новият ѝ филмов партньор? Освен това щеше да се разбира с него, докато Ален Делон не си отваряше устата.

– *Do you speak English?*³ – попита тя хубавец, докато се усмихваше на камерите, сякаш начаса се беше влюбила в този тип.

– *A little bit*⁴ – отговори той с интонация, звучаща по-скоро като френска, отколкото на езика, на който Роми се надяваше да разговаря с него, при което изглеждаше отблъскващо надменен.

---

¹ Мадмоазел Шнайдер, мою Делон, ще ви бъда благодарен, ако застанете по-близо един до друг... (фр.) – Бел. прев.

² Жан-Клод Бриали (1933-2007) – френски актьор, режисьор и сценарист, един от първите, признал своята хомосексуална ориентация. – Бел. прев.

³ Говорите ли английски? (англ.) – Бел. прев.

⁴ Малко (англ.) – Бел. прев.

Вероятно трябваше да се смята за щастлива, задето изобщо бе благоволил да ѝ отвърне с някоя и друга дума. Въпреки това той беше Господин Никой. Та кой познаваше Ален Делон? Точно затова бе ангажиран като неин партньор. Нейното име беше магнитът, не неговото. Но защо, за бога, продукцията се беше спряла именно на този тип? Защо майка ѝ, която досега бе разглеждала под лупа всеки неин филмов партньор, беше одобрила този ангажимент? Защо тя, Роми, бе допуснала да я убедят да приеме една роля, която Магда Шнайдер¹ бе изиграла блестящо преди двацет и пет години? Цяла върволица от погрешни решения я беше довела на тази писта в „Орли“ до един хубавец, когото намираше за повече от излишен. Тя можеше само да загуби. Беше просто ужасно.

Продуцентът каза няколко думи за пресата, но Роми не слушаше – разсъждаваше върху лошия си късмет, водена от желанието да се представи най-добре. Очевидно Сафра молеше репортерите за разбиране, че фотосесията е приключена, защото дамите ще бъдат отведени в хотела им. Макар и мърморейки, представителите на френските медии действително се оттеглиха. Роми забеляза, че майка ѝ, която досега разговаряше с Пиер Гаспар-Юит, се насочи към един ситроен. Вървейки, тя ѝ хвърли кратък поглед през рамо и ѝ кимна подканващо. Ален Делон също разбра и най-после се отдалечи от Роми. Значи срещането от страна на пресата беше приключило. Най-лошите минути на пристигането бяха преодолени.

Роми си пое дълбоко дъх. Изненадано констатира, че въпреки царящия студ, ухаещият на дъжд въздух мирише-

---

¹ Магда Шнайдер (1909-1996) – германска певица, театрална и филмова актриса, майка на Роми Шнайдер. – Бел. прев.

ше мъничко на възпявания парижки април. Добре ѝ дойде да напълни дробовете си с него.

През този сезон поне розите още не ухаеха така силно, както през лятото. Безвкусният букет тежеше на ръцете ѝ. Тя се огледа за някого, на когото да го връчи. Ала в подножието на стълбичката липсваше внимателната реквизиторка от студиото.

Тъй като не откри никого, тя подаде цветята на Ален Делон – просто защото още беше наблизо. Младият актьор беше твърде смаян, за да не ги поеме.

Докато крачеше към чакащата ги кола, тя го чу да казва зад гърба ѝ:

– Тая пък за каква се мисли? И това ми било световна звезда! Брижит Бардо е световна звезда – коя е Роми Шнайдер?

За нещастие във вербалното си избухване той бе избрал думи, които тя беше назубрила в интерната на Августинските хористки в замъка „Голденщайн“ в околностите на Залцбург.

ВТОРА ГЛАВА

Несъмнено мосю Делон се лъжеше: Роми Шнайдер беше световна звезда. В Испания например филмът ѝ „Сиси – младата кралица“ бе прожектиран почти цяла година в големите кина; едва миналия януари беше предприела промоционално турне из САЩ, за да популяризира екранната история на младата кралица Виктория¹ и бе видяла какво е да бъдеш прочута и отвъд океана. В Ню Йорк и Лос Анджелис участва в осем предавания на живо по телевизията, говори пет пъти по радиото, даде интервюта на безброй колумнисти и журналисти от печатните медии и изтърпя куп фотосесии, докато получи мускулни болки от постоянното усмихване, посети оперния бал в „Манхатън“ и направи пробни снимки за „Метро Голдуин Майер“ в Холивуд. Беше постоянно уморена, не на последно място заради часовата разлика, но възбудата я мобилизираше. Всичко бе невъобразимо великолепно.

Макар родителите ѝ да бяха артисти, до четиринайсетата си година Роми не познаваше света нито пред, нито зад камерата. Баща ѝ, когото тя дълбоко уважаваше, обикновено отсъстващият Волф Албах-Рети², напусна майка

---

¹ „The Story of Vicky“ е заглавието на американската версия на „Младежките години на една кралица“ (1954), австрийски игрален филм за младостта на британската кралица Виктория, заснет от режисьора Ернст Маришка с Роми Шнайдер в главната роля, произведен от компанията „Уолт Дисни“. – Бел. прев.

² Волф Албах-Рети (1906-1967) – известен австрийски актьор, потомък на артистична династия. През 1936 г. се жени за германска-

й, нея и едва двегодишния ѝ брат, когато тя беше на пет. След това го виждаше още по-рядко. Магда Шнайдер полагаше големи грижи за малкото си семейство, но беше принудена да работи и имаше възможност единствено да прекарва ваканциите с Роземари и Волф-Дитер. Хората, на които се опираше Роми, бяха баба и дядо Шнайдер, граждани на Аугсбург, дядото – инсталатор, бабата – домакиня, които се бяха преместили във вилата на Магда Шнайдер „Мариенгрунд“ в Шьонау, близо до Берхтесгаден, за да се грижат за децата. С тях Роми прекара детството си далече от професионалния свят на своите родители. Като девойче познаваше киното само от посещенията на един киносалон в Залцбург, което понякога им позволяваха монахините от интерната, освен това беше възторжена членка на театралната трупа. Появата на училищната сцена имаше голямо значение за Роми, а тайното ѝ желание беше да стане актриса. Но обмисляше и да изучи художествен занаят, защото с огромно удоволствие рисуваше върху чинии и ѝ се получаваше доста добре, а после подаряваше тези саморъчно направени творби на членовете на семейството си.

Животът ѝ се промени из основи два дни след въпросния четиринайсети рожден ден, когато отиде с мами на пазар в Мюнхен. Преди това майка ѝ се беше омъжила за заможния къолнски ресторантьор Ханс Херберт Блацхайм, така че думата в семейството вече имаше един чужд мъж. Роми възприемаше пастрока си съвсем прагматично и го наричаше деди³, макар да се налагаше отсега нататък да дели с него бездруго ограниченото внимание, кое-

---

та актриса Магда Шнайдер. От този си брак има две деца: Роми Шнайдер и Волф-Дитер Албах-Рети. – Бел. прев.

³ *Daddy* – умалително от *Dad* („татенце“, англ.). – Бел. прев.

то мами беше в състояние да ѝ обръща. Но после започна най-наситеният период на общуване между майка и дъщеря, за какъвто Роми не бе дръзвала да мечтае – и началото беше едно необикновено пиене на чай в залата на изискания хотел „Байришер Хоф“.

За първи път излизаше на толкова изтънчено място с мами, при това на среща с режисьора Ханс Депе, с когото Магда Шнайдер работеше върху нов проект. Също за първи път Роми се запознаваше с човек от творческите среди на родителите си, което, естествено, беше вълнуващо за нея. Но докато възрастните обсъждаха кандидатките за ролята на дъщерята на Магдината героиня във филма „Когато белите люляци цъфтят“, мислите на Роми кръжаха около приемането ѝ в училище за художествени занаяти. Едва когато чу името си, тя разбра кого предлага за тази роля майка ѝ. Следваха пробни снимки в Гайзелгащайг¹, после още пробни снимки в Западен Берлин. И така, без да е посещавала актьорска школа, Роми Шнайдер стана киноактриса. Първоначално ѝ беше удивително лесно, защото притежаваше добра памет и великолепно запаметяваше текстовете, следваше дисциплинирано указанията на режисьора, оператора и осветителя, а иначе играеше себе си – хубавко младо момиче, много естествено, със сърдечно, топло излъчване.

Никой не беше очаквал такъв успех, най-малко самата Роми. Никой от участниците не бе предвидил онази буря от възторг, която предизвика тя като младата английска кралица Виктория, първата ѝ главна роля. През следва-

---

¹ „Гайзелгащайг“ – киноцентърът на „Бавария Филм“ (осн. 1907) близо до Мюнхен, наричан „Баварският Холивуд“ – Бел. прев.

щата година последва касовият хит „Сиси“, тогава Роми Шнайдер вече беше голяма звезда в Германия и в Австрия, а скоро след това и в редица други страни. Когато пътуваше с майка си от летище „Орли“ към хотел „Жорж V“ в Осми район на Париж, тя вече беше една от най-популярните по света млади киноактриси. Именно затова я бе ангажирал Мишел Сафра, въпреки че френският ѝ колега гледаше по друг начин на нещата.

– Как всъщност се спряхте на Ален Делон? – Роми въздъхна при мисълта за този грубиян, който вероятно пътуваше към града с друга кола. Или с метрото, кой знае.

– Твоят режисьор го избра – търпеливо отвърна майка ѝ. – А след одобряването на пробните снимки и аз се присъединих към мнението на Пиер Гаспар-Юит. Ален Делон е напълно неизвестен, което смятам за предпоставка за сътрудничеството с теб, обаче изглежда много добре, особено в униформата, която носи в ролята си на лейтенант Лобхаймер. Освен това май е доста талантлив.

– Талантлив ли? – сухо възрази Роми. – В какво, моля, се състои талантът му?

Магда я помилва нежно по ръката.

– Като актьор, разбира се. Не се ядосвай, просто почакай.

Търпението не беше от силните страни на Роми. Обаче тя знаеше, че вече не може да промени решението. Въпреки това се ожали:

– Каква полза има човек да е филмова звезда, след като няма право да си каже думата при разпределението на останалите роли?

– Това право ми беше дадено по договор – вметна Магда, но Роми не я слушаше и продължи:

– Иска ми се да се бях наложила и Хорст Буххолц¹ пак да ми е партньор. Знаеш с какво удоволствие се снимах с него.

В момента, в който завърши последното изречение, тя усети, че е допуснала грешка, споменавайки младата немска звезда.

За нея Хорст Буххолц бе светъл лъч във всекидневието на снимачната площадка. Какъвто в началото на кариерата ѝ беше младият виенски асистент-режисьор Херман Лайтнер, в когото се бе влюбила по време на снимките за „Младежките години на една кралица“. Разбира се, това си беше останало безобидно увлечение, защото тя не правеше и крачка без мами. После на един филмов бал в Мюнхен се беше запознала с австрийския ски състезател Тони Зайлер. Макар вече да беше многократен световен и олимпийски шампион, той се движеше доста непохватно в обществото на изисканите и прочути люде, докато за Роми това бе нещо естествено. За късмет тя разбърше грубоватия му тиролски диалект, което доведе до там, че прекараха цялата вечер заедно, разговаряха, смяха се и много се забавляваха. На следващия ден се срещнаха за обяд – с мами – и с това флиртът приключи.

Случаят с Хорст Буххолц беше различен. Снимаха общо два филма, поради което прекарваха много време заедно и успяха да се сприятелят въпреки присъствието на майка ѝ. Берлинчанинът я впечатли с произхода си от работническите среди в квартала „Нойкьолен“, един чужд за нея свят, поради което не беше така приспособим и благовъзпитан като нея. Изглеждаше ослепително, беше

---

¹ Хорст Буххолц с прякор „Хоте“ (1933-2003) – германски театрален и филмов актьор. – Бел. прев.